

РЕШЕНИЕ

№ 1294

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20231100512129 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на М. Д. Х. срещу Решение № 12981/24.07.2023 г. по гр.д. № 67122/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), ГО, 91-ви състав в частта на присъдената на основание чл.143, ал.1 СК издръжка на непълнолетната му дъщеря К. М. Х., родена на **** г., считано от 07.09.2022 г. до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване за разликата над 234 лева до присъдения размер от 500 лева (с оглед уточнение, направено в проведеното на 26.02.2024 г. открито съдебно заседание), както и в частта на присъдената издръжка на основание чл.149 СК за разликата над 177,50 лева до присъдения размер от 500 лева месечно за периода 07.09.2021 г. – 06.09.2022 г.

В жалбата са развити оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, което се твърди да е постановено при допуснати процесуални нарушения. Изложени са доводи, че определеният размер на месечната издръжка е прекомерен, не е съобразен с възможностите на въззивника да заплаща същата за бъдеще време и за минал период и с реалните нужди на подрастващата. Претендира присъждане на разноски за въззивното производство.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна В. Д. Х. е подала отговор на въззивната жалба, с който оспорва последната по подробно изложени съображения. Претендира присъждане на разноски за въззивното производство.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК от страна, притежаваща правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

С Решение № 12981/24.07.2023 г. по гр.д. № 67122/2022 г. по описа на СРС, ГО, 91-ви състав е прекратен с развод сключения между В. Д. Х. и М. Д. Х. граждански брак като дълбоко и непоправимо разстроен, постановено е след прекратяване на брака съпругата да носи брачното си фамилно име, упражняването на родителските права по отношение на роденото от брака дете на страните К. М. Х., родена на **** г., е предоставено на майката, при която то да живее, определен е режим на лични отношения на бащата с детето, М. Д. Х. е осъден да заплаща на дъщеря си К. месечна издръжка в размер на 500 лева, считано от 07.09.2022 г. до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване, както и издръжка за минало време за периода 07.09.2021 г. – 06.09.2022 г. в размер на 500 лева, страните са осъдени за заплатят по сметка на СРС държавна такса в размер на по 25 лева по иска за развод, а М. Д. Х. – и 1 440 лева държавна такса върху определения размер на издръжката.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди доводите на страните по реда на въззивното производство, намира наведените доводи за неправилност на обжалваното решение за неоснователни. Настоящият съдебен състав споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото.

Според разпоредбата на чл.143, ал.2 СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, а размерът на издръжката, съобразно нормата на чл.142, ал.1 СК, се определя в зависимост от нуждите на детето и от възможностите на родителя. Това са две кумулативни изисквания, с които съдът следва да се съобрази и това е сторено от първоинстанционния съд.

Правилно районният съд е отчел, че получаването на издръжката е безусловно, доколкото не е обусловено от каквито и да е допълнителни предпоставки извън наличие на качеството "ненавършило пълнолетие дете" и на нужда от издръжка, която не е задоволена изцяло по друг начин - например чрез получаване от детето на доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива (т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г.). Нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят съобразно обикновените условия на живот за тях, като се вземат предвид възрастта, образованието и други обстоятелства, които рефлектират върху тях. Нуждата от издръжка при подрастващите поначало се предполага. В настоящия случай детето е на седемнадесет

години, ученичка е в 137 СУ „Димчо Дебелянов“, подготвя се за кандидатстване във висше учебно заведение за специалност „медицина“ и посещава уроци по биология, химия и пеене, чиято обща стойност е 225 лева при едно посещение по всеки от предметите. Установени са по делото обичайни за възрастта на деvojката нужди, свързани с разходи за храна, дрехи, обувки, учебници и учебни помагала за извънкласни форми на обучение, медицински грижи, културни потребности, развлечения, които са били отчетени от първоинстанционния съд. По изложените съображения съдът определя размера на необходимата месечна издръжка на детето в размер на 750 лева.

Видно от отразеното в представения пред въззивната инстанция, изготвен на основание чл. 21, т. 15 във вр.с чл. 15, ал. 6 ЗЗДет от АСП, Д „СП“-Сердика социален доклад от 19.02.2024 г. основните грижи за детето К. се полагат от неговата майка, която изцяло е поемала издръжката на детето след раздялата на страните.

Алиментното задължение на родителя да дава издръжка не е безусловно и зависи от възможността на същия да предоставя такава по аргумент от разпоредбата на чл.143, ал.2 СК. Родителят дължи издръжка, ако след задоволяване на собствените си екзистенциални нужди може да отдели средства и за издръжката на своето дете или деца, в противен случай същите могат да търсят издръжка от лица от друг ред.

Установява се в производството, че М. Х. живее и работи в Република Германия. Видно от представените пред първоинстанционния съд писмени документи се доказва, че за периода 15.11.2022 г. – 31.10.2023 г. въззивникът е бил нает на срочен трудов договор при уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 2 500 евро, а от представената пред въззивния съд декларация за материално и гражданско състояние се установява, че понастоящем месечният доход на бащата възлиза на 1 965,39 евро от заплатата.

При преценка на размера на дължимата и възможна за поемане от въззивника издръжка на детето съдът съобразява работоспособната възраст на бащата, липсата на твърдения и доказателства за здравословни проблеми при същия, изискващи значителни ежемесечни разходи за лечение и отсъствието на други алиментни задължения, което налага извод, че Х. разполага с възможността без съществени затруднения да отделя над средства, необходими за собствената му издръжка и присъдената от СРС сума за издръжката на дъщеря му К..

Определеният от първоинстанционния съд размер на дължимата издръжка е съобразен с установения доход на майката, както и обстоятелството, че същата полага непосредствени грижи за детето, което поражда необходимостта неотглеждащият родител да покрие по – голяма част от издръжката на детето съобразено с установените му възможности, а именно сумата от 500 лева.

Правилно първоинстанционния съд е отчетел, че по делото не са събрани доказателства за предоставени от въззивника средства за издръжка на детето К. в пари и натура в периода 07.09.2022 г. – 06.09.2023 г. При отчитане на установените потребности на детето, високата му възраст през този период, инфлационните процеси в страната (доколкото годишната

инфлация за декември 2022 г. спрямо декември 2021 г. е 16.9% , публично достъпна информация на електронна страница на институцията <https://www.nsi.bg/>), то районния съд правилно е определил дължимата от бащата месечна издръжка от 500 лева, която отговаря на нуждите на детето К. от средства за съществуване и образование.

Дори след изплащане на издръжката на дъщеря си въззивникът да среща известни материални затруднения, следва да се даде приоритет на нуждите на детето, защото бащата има не само правно, но и нравствено задължение да издържа своето дете. В този смисъл евентуалните затруднения на бащата не следва да се поемат от детето К..

По изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. При постановяването му не са допуснати нарушения на императивни правни норми.

При този изход от спора разноски се следват на въззиваемата страна, но доказателства за сторени във въззивното производство разноски не са ангажирани.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 12981/24.07.2023 г. по гр.д. № 67122/2022 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 91-ви състав в обжалваната част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____